

ת"פ 46033/06/16 - מדינת ישראל נגד מ א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 46033-06-16 מדינת ישראל נ' א
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי

המאשימה

נגד

מ א

ע"י ב"כ עו"ד וסאם בדארנה

הנאשם

הכרעת - דין

האישום ותשובת הנאשם

1. הנאשם והמתלוננת ניהלו קשר זוגי בעבר ושמרו על קשרי חברות גם בשנים שלאחר מכן.
2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 2.6.16 סמוך לאחר חצות הלילה, תקף הנאשם את המתלוננת על סף ביתה מאחר וסירבה להכניסו לדירתה. נטען כי הנאשם חבט בעינה השמאלית באגרופו, הכה בשפתיה, דחף אותה, הכה בבטנה עד שנפלה לארץ. המתלוננת התקשרה למשטרה ממכשיר הטלפון הנייד שלה ובתגובה נטל הנאשם את מכשיר הטלפון מידיה ואיים עליה במילים "שרמוטה אני אשרוף את הבית שלך שאת בתוכו". הנאשם נמלט מהמקום תוך שהוא לוקח את מכשיר הטלפון של המתלוננת. כתוצאה מן האלימות נגרמו למתלוננת נפיחות סביב העין, דימום וחתך בשפה. לנאשם מיוחסות עבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים וגניבה לפי סעיפים 382(ג), 192 ו-384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
3. בישיבה שהתקיימה ביום 12.11.17 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום ולדבריו לא תקף, לא איים ולא גנב. לטענת הנאשם המתלוננת שתתה לשכרה ונפלה והחבלות נגרמו בשל נפילתה. כן הוסיף כי המתלוננת דרשה ממנו כסף ואף הביעה קנאה באישה אחרת ואיימה כי אם לא ייתן לה סך 10,000 ₪ תקרא למשטרה. הנאשם הוסיף כי את מכשיר הטלפון של המתלוננת רכש בעצמו וכי לא גנב את המכשיר אלא המכשיר נפל למתלוננת.

המתלוננת

4. המתלוננת התייצבה לעדות בבית המשפט רק לאחר שהוצא בעניינה צו הבאה ולאחר שזימונה לשני דיונים קודמים לא הביא לבואה. בפתח עדותה מסרה שאמנם נגרמו לגופה חבלות והיא אף זוכרת שהתקשרה למשטרה אך מעבר לכך אינה זוכרת דבר ואינה יכולה לתאר מה קרה שכן היתה שתויה ונפלה (עמ' 29 ש' 10). על טענתה שאינה זוכרת את שהתרחש, חזרה פעמים רבות ואף העלתה אפשרות שדמייה שהנאשם הכה אותה (עמ' 31 ש' 3). כן ציינה כי סמוך לביתה יש גרם מדרגות עשוי ברזל. הצירוף עליו חזרה המתלוננת שוב ושוב בדרכים שונות בעדותה היה "הוא לא הרביץ לי, חשבתי שהוא הרביץ לי, זה היה בגלל המדרגות, אני לא זוכרת כלום". בהמשך חקירתה הנגדית ולאחר שהוכרזה עדה עוינת הגמישה מעט את עמדתה ואמרה שיתכן והנאשם הרביץ לה (עמ' 36 ש' 29).
5. מאחר והמתלוננת עמדה על כך שאינה זוכרת דבר מפאת שכרותה ולאור אופן עדותה שניכר היה בו כי אינה מוכנה למסור מידע לרעת הנאשם, הגם שאמרה את הדברים במשטרה, הוגשו ארבע הודעותיה במשטרה (ת/16, ת/17, ת/18 ו-ת/19) לשם התרשמות מעצמת הסתירות. לאחר מכן הוכרזה עדה עוינת (עמ' 31 לפרוטוקול).
6. בהודעתה הראשונה במשטרה, שנגבתה עם שובה מבית החולים (ת/16) סיפרה כי באותו ערב פגשה בנאשם בבית חברים משותפים. הנאשם ליווה אותה לביתה ורצה להיכנס אך היא סירבה והודיעה לו שבכוונתה ללכת לישון. בתגובה חבט בה הנאשם באגרוף בעין, אגרוף בשפתיים ואגרוף בבטן ודחף אותה לאחור. המתלוננת נפלה על הגב, התקשרה למשטרה, תוך שהיא מנסה לסלק את הנאשם וזה חטף את הטלפון ונמלט בריצה מהמקום. כן סיפרה המתלוננת שתוך כדי מכות איים עליה הנאשם ואמר לה "שרמוטה אני אשרוף את הבית שלך שאת בפנים בתוכי".
7. בהודעה נוספת כעבור כשבועיים ביום 17.6.16 (ת/17) חזרה המתלוננת על אותם פרטים בדיוק בכל הנוגע לאירועי אותו לילה. כן סיפרה על כך שימים אחדים לאחר האירוע התקשר אליה הנאשם והציע לה כסף כדי לסגור את התלונה.
8. לא היתה מחלוקת של ממש לגבי עצם אמירת הדברים על ידי המתלוננת בעת שנגבו הודעותיה במשטרה. ההודעות ת/17 ו- ת/18 מתאריכים 17.6.16 ו- 20.6.16 מתועדות בוידאו וכך גם העימות שנערך ביום 20.6.16. בנוסף העידו גובי ההודעה על אמירת הדברים באופן חופשי ומרצון (לגבי ההודעה ת/17 החוקר ניסים מנשה עמ' 8 ש' 27 ולגבי ההודעה ת/18 החוקר נאהד טאפש עמ' 12 ש' 9). החוקר נאהד טאפש העיד כי ההודעה הראשונה מיום האירוע (ת/16) נגבתה לאחר שהמתלוננת שבה מטיפול בבית החולים ואף היא תועדה בוידאו (עמ' 13 ש' 26) אך לתיק לא הוגש דיסק החקירה. עם זאת המתלוננת עצמה אישרה את עצם אמירת הדברים (עמ' 33 ש' 11).
9. השאלה היא אם כן, האם יש להעדיף את האמרות במשטרה על פני עדותה של המתלוננת בבית המשפט, והתשובה היא בחיוב מוחלט. השוואת עדותה של המתלוננת בבית המשפט אל מול הודעותיה במשטרה מעלה כי דבריה במשטרה עקביים, הגיוניים, ומתיישרים עם השתלשלות האירועים, עם עדות השוטר שהגיע למקום, עם מצבה הנפשי לאחר האירוע ועם טיב החבלות. כל אלה בהצטברם יחד מביאים למסקנה שבליל האירוע נפלה קורבן לאליומות מצידו של הנאשם.

10. אני מעדיפה בבירור ובאופן חד משמעי את הדברים שמסרה המתלוננת בהודעתה במשטרה על פני הדברים שמסרה בבית המשפט וזאת מן הטעמים הבאים (שישה במספר):

א. שכרותה של המתלוננת, האמנם? - טענתה המרכזית של

המתלוננת בעדותה בבית המשפט היתה שאיננה זוכרת דבר משום שהיתה שיכורה מאוד בזמן האירוע ובעת שהותה במשטרה (ראו למשל עמ' 32 ש' 22). אלא שבחומר הראיות אין תימוכין לשכרות. השוטר קיסטאורי שהגיע למקום בעקבות הקריאה ופגש במתלוננת לא כתב דבר בדוח ת/14 לגבי שכרותה של המתלוננת. גם בעדותו בבית המשפט שלל שכרות של המתלוננת (עמ' 16 ש' 31). הוא אף תיאר כיצד הובילה אותם המתלוננת באופן צלול וברור לכתובת הנאשם.

גם לאחר שהובאה המתלוננת לתחנת המשטרה סמוך לאחר האירוע לא עלו אינדיקציות לשכרותה. החוקר התורן השוטר טאפש לא התייחס לשכרות של המתלוננת לא במזכר 8/ת שבו תיעד את רצונה של המתלוננת להתפנות לבית החולים קודם למסירת תלונה ולא בהודעתה ת/16 שנגבתה מיד לאחר סיום הטיפול בבית החולים. כל שמתועד בהקשר זה הוא דבריה של המתלוננת בהודעה זו לפיהם שתתה שתי בירות באותו ערב והתיעוד בדוח מד"א 20/ת שם צוין כי המתלוננת מדיפה ריח של אלכוהול. בין אלו לבין שכרות בשלה אינה זוכרת דבר מרחק רב מאד.

ב. המתלוננת חזרה על תיאורי האלימות כלפיה במספר הזדמנויות

ובפני גורמים שונים - לא רק לשוטר שהגיע לשטח ופגש בה נסערת סיפורה המתלוננת על אלימות הנאשם כלפיה, אלא בעוד שלוש הודעות במשטרה ובעימות שנערך שלושה שבועות לאחר האירוע (ובוודאי לאחר שכל השפעת האלכוהול התפוגגה) שאף בו הטיחה המתלוננת בפני הנאשם בדיוק את אותן טענות. זאת ועוד לא רק באוזני המשטרה תיארה המתלוננת את הדברים באותו אופן אלא גם באוזני הצוות הרפואי שפינה אותה והרופא שבדק אותה בבית החולים. בדוח מד"א 20/ת מצוין כי המתלוננת סיפרה שהוכתה על ידי גבר וחזרה על תיאור האלימות כפי שהושמע במשטרה וראו אותם דברים גם בבית החולים (ת/21).

ג. אופי החבלות - החבלות הברורות בעין ובשפה כפי שתועדו בזמן

אמת בתמונות ת/15 ובתיעוד הרפואי ת/21, מתיישבות היטב עם שני אגרופים, אחד לעין והשני לכיוון השפה. נפילה על מדרגות ברזל אינה מנגנון ברור ליצירת נפיחות מתחת לעין שמאל יחד עם נפיחות בשפה.

ד. המתלוננת לא רצתה לסבך את הנאשם והדבר ניכר בתשובותיה

למן הרגע הראשון. עם זאת, גם בשם טובת הנאשם לא היתה מוכנה לאשר את גרסתו לפיה סחטה אותו ולשם כך התקשרה למשטרה (עמ' 43 ש' 7 ואילך). זוהי נקודה משמעותית שכן המתלוננת מתחה גבול ברור בין מה שהיתה מוכנה לעשות לטובת הנאשם, כלומר לא לזכור את האירוע, לבין מה שלא היתה מוכנה לעשות, כלומר לאשר שמדובר בעלילה שתכננה ורקמה על מנת לזכות בכספו.

ה. נקודה נוספת לטובת העדפת גרסתה במשטרה היתה העובדה

שנחשפה בעת חקירתה הנגדית והיא כי מאז האירוע מוסיפה המתלוננת לשוחח עם

הנאשם לעיתים קרובות והשיחה האחרונה ביניהם התקיימה ערב עדותה (עמ' 38 ש' 6).

1. **הכחשת המתלוננת בעדותה בבית המשפט את ניסיונם של**

הנאשם וחברו להניעה לבטל את התלונה - המתלוננת מסרה בחקירתה השניה ובעימות, שלמחרת האירוע הציעו לה שני חבריו של הנאשם אמין וחמדי לשלם 25,000 ₪ בתמורה לביטול התלונה (ת/1 ש' 62 וגם ת/17 ש' 34). והנה בעדותה בבית המשפט הכחישה המתלוננת את הדברים (עמ' 37 ש' 19 עמ' 43 ש' 28). הכחשה זו היתה הכרחית מבחינתה על מנת שגרסתה בבית המשפט לפיה הנאשם לא הכה אותה תהא הגיונית, אלא שהיא נסתרת בדברי אמין, חברו של הנאשם שהובא כעד הגנה, שאישר כי הוצע למתלוננת תשלום עבור ביטול התלונה (עמ' 74 ש' 4).

11. **ראיות חיזוק להודעות המתלוננת במשטרה** - הודעות המתלוננת נתמכות במידה רבה בראיות חיצוניות נוספות המחזקות את אמיתותן, ואלו הן:

א. **עדותו של השוטרי קיסטאורי** - אשר הגיע למקום בעקבות הקריאה וכתב את דוח הפעולה ת/14. השוטרי הבחין במתלוננת בוכיה וחבולה בעינה ובשפתיה. המתלוננת מסרה לו גרסה מידית אודות האלימות כלפיה על ידי הנאשם וברייחתו והדברים הם בבחינת אמרת קורבן אלימות (ראו בהקשר זה רע"פ 5964/17, **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.12.17) בפסקה 6 לפסק דינו של כב' השופט שהם. זאת ועוד תיאורי המתלוננת בהודעתה אודות האלימות שספגה מהנאשם בליל האירוע מתיישבים עם תוכן דוח הפעולה ת/14 שם תיעד השוטרי קיסטאורי כי המתלוננת נשמעה אומרת לאדם אחר "זוז זוז". מילים אלה מתיישבות עם ניסיונה להדוף תקיפה ולא עם נפילה.

ב. **תלונה מידית אודות אלימות מצד הנאשם נמסרה בעת**

התרחשות האירוע תוך שהמתלוננת הזעיקה עזרה. עיון בדוח הפעולה בו מתועד זימון המשטרה (ת/14), מלמד כי המתלוננת התקשרה בעת האלימות והזעיקה עזרה. בפרטי המודיעה בדוח הפעולה ת/14, מספר הטלפון שמסרה המודיעה זהה למספר הטלפון של המתלוננת כפי שנרשם בהודעה ת/17 והשם הוא שיבוש שמה של המתלוננת אלאם.

ג. **מצבה הנפשי והחבלות תועדו סמוך מאד להתרחשות האלימות.**

השוטרי שהגיעה למקום הבחין במתלוננת חבולה ובוכיה (ת/14). מצבה הנפשי של המתלוננת הוסיף להיות נסער גם בתחנת המשטרה והחוקר התורן רס"ר נאהיד טאפש שפגש במתלוננת בתחנת המשטרה העיד כי ניסה לגבות ממנה עדות אך המתלוננת היתה בוכיה וכואבת (עמ' 11 ש' 16 והמזכר ת/8).

ד. **התנהגותו המפלילה של הנאשם** - בכך שעזב את המתלוננת

פצועה מדממת וחבולה מבלי להזעיק אמבולנס ולאחר מכן נמנע מלשוב לביתו באותו ערב. לדברי הנאשם לאחר שראה את המתלוננת מדממת חש פחד. לדבריו שכן שהיה במקום הזמין אמבולנס ואמר לו ללכת מן המקום משום שהמתלוננת "כל הזמן תצעק ותעשה בעיות" ואכן עזב את המקום יחד עם הטלפון הנייד של המתלוננת (עמ' 61 ש' 61).

9-18). עזיבת המתלוננת פצועה בשל הוראת אדם זר אינה מתיישבת עם חפות. בהמשך אותו ערב, כאשר הובילה המתלוננת את השוטרים לכתובתו של הנאשם (בדירת חברו אמין) לא היה הנאשם בביתו והתברר שלא חזר לדירה ולא נתן לכך הסבר מניח את הדעת (עדויות חבריו אמין עבדלה עמ' 69 ועמ' 12).

ה. הנאשם אישר בעימות את העובדה שלקח את הטלפון מידי המתלוננת בעת שניסתה להתקשר למשטרה (ת' 1 ש' 22). לא זו בלבד שהודאה זו מפריכה גרסתו הראשונית של הנאשם לפיה הטלפון נפל ונשבר, אלא שלקחת המכשיר מחזקת את תיאור המתלוננת בדבר מעשה אלימות מצדו ולא מתיישבת עם סחטנות מצדה או עם נפילה תמימה.

ו. **הניסיון לשכנע את המתלוננת לבטל את התלונה** - כאמור אמין אישר שהוצע למתלוננת תשלום עבור ביטול התלונה. אמנם טען שלא היתה לו כוונה לשלם את הסכום האמור, אך עצם ההצעה והמספר וכן העובדה שהמספר הוצע על ידי החבר ולא נטען באותו מעמד כי מדובר בסחטנות, מחזקים את נכונות דברי המתלוננת במשטרה. בנוסף מעדותו של החבר הנוסף שנכח באותו מעמד, אחמד עבדל עזיז (שמכונה חמדי), עולה כי פנה יחד עם אמין אל המתלוננת בניסיון "לפתור את הבעיה" אך המתלוננת לא הסכימה למהלך (עמ' 16 ש' 16). לאחר ששטחה גם באזני חמדי את התיאור כיצד תקף אותה הנאשם וכיצד הזעיקה משטרה, סירבה לקבל דמי הפיצוי שהוצעו לה (ת' 13 ש' 25). לו אמנם היה מדובר בניסיון סחיטה, היתה המתלוננת מקדמת בברכה הצעות החברים. כאשר ניסה העד להסביר מה היתה הבעיה אותה ניסו לפתור לא ציין תלונת שווא או ניסיון סחיטה אלא "מה שקרה ביניהם במדרגות, רצו ביחד במדרגות" (עמ' 17 ש' 12). הפתרון של העד וחברו היה שהנאשם ישלם למתלוננת פיצוי על הפגיעה (עמ' 18 ש' 3). נמצא אפוא כי שני חבריו של הנאשם הבינו שהבעיה אינה תלונת שווא אלא פגיעה ואת הפגיעה ביקשו לפצות.

גרסת הנאשם וטענות ההגנה

12. לאורך ההליך העלה הנאשם טענות סחיטה שונות אותן ייחס למתלוננת. הנאשם מסר בהודעתו שהמתלוננת דרשה לקבל כסף באופן שוטף וכי סירב ולאחר מכן דרשה תשלום בסך ₪ 10,000 בתמורה לקיום יחסי מין (ת' 11). גם לכך סירב. לדבריו בערב האירוע פגש במתלוננת באקראי פעם נוספת בבית חברים. בתום הבילוי ליווה אותה הנאשם לביתה והמתלוננת שבה ודרשה ממנו כסף והביעה כעס על כך שהוא נותן כסף לחברתו החדשה. בין השניים התחולל וויכוח במהלכו התקשרה המתלוננת למשטרה והנאשם לקח מידיה את הטלפון. המתלוננת כעסה, אחזה בחולצתו, התנדנדה ונפלה ארצה בשל השכרות. הנאשם אישר שהלך מן המקום (לדבריו בהמלצת עובר אורח) והוסיף כי כעבור ימים אחדים התקשר אליו חברו אמין והעביר לו דרישת המתלוננת לתשלום בסך ₪ 50,000 כתנאי לביטול התלונה יחד עם איום שאם הכסף לא ישולם לה "תכניס אותו לכלא". נושא הסחטנות אינו אמין כטעם לתלונה, שכן המשטרה הוזעקה למקום באופן מידי תוך כדי האלימות ולא באופן מנותק ומחושב מתוך תכנית כללית לסחטנות. זאת ועוד, מעדויות חבריו של הנאשם עולה כי אמין הציע למתלוננת תשלום בסך ₪ 25,000 וזו סירבה. עדויות אלו אינן מתיישבות עם סחטנות ועם מניע כספי כלשהו. הנאשם טען בעדותו שרעיון התשלום עבור ביטול התלונה היה יוזמה של חבריו (עמ' 55 ש' 16). טענה זו לא אושרה על ידי אף אחד משני החברים.

13. גרסת הנאשם לא היתה עקבית בחלק מן הפרטים החשובים שנמצאו בלב האירוע. כך למשל, בבית המשפט טען כי המתלוננת נפלה על מדרגות ברזל שנמצאות בכניסה לביתה (וכך גם טען עד ההגנה מטעמו אף שלא נכח כלל באירוע). בניגוד לכך, בעימות עם המתלוננת מיקם הנאשם את האירוע ברחוב במרחק של 10 מ' מן הבית וללא כל קשר למדרגות ברזל. יתר על כן בעימות, הנאשם לא ידע לדבר על מדרגות הברזל אלא טען שהמתלוננת קיבלה מכה מהדלת או מהקיר (ת/ש' 54, ש' 39). בבית המשפט הוסיף הנאשם לראשונה גרסה נוספת לפיה במקום האירוע היו מים וזו הסיבה שהמתלוננת מעדה והחליקה (עמ' 59 ש' 9). הנאשם לא היה עקבי גם בנוגע למכשיר הטלפון שלקח מן המתלוננת. בהודעתו ת/ש' 11 טען שהמכשיר נפל ונשבר תוך כדי הויכוח (שם בש' 37). בעדותו הראשית לא התייחס הנאשם כלל לכך שלקח את הטלפון מן המתלוננת בזמן שהתקשרה למשטרה. בחקירתו הנגדית הופיע תיאור חדש בענין זה לפיו ברגע שהמתלוננת נפלה נשמט הטלפון מידיה והנאשם העדיף לקחת אותו מאשר שאדם זר יקח אותו (עמ' 60 ש' 1). נעלמה מן התיאור העובדה שהמתלוננת הזעיקה משטרה והופיעה מטרה חיובית לסייע למתלוננת כך שלא תאבד את המכשיר. בהמשך אישר שהחזיר את המכשיר באמצעות חברו (עמ' 60 ש' 3).

14. גרסתו של הנאשם סבלה מחוסר הגיון במספר מובנים. ראשית, אם אמנם מדובר היה בעלילה ושיחה ללא כל עילה למשטרה, לא היתה כל סיבה לחטוף את מכשיר הטלפון מידי המתלוננת, לא היתה כל סיבה למנוע ממנה להתקשר למשטרה ולא היתה כל סיבה להימלט מן המקום. להיפך צריך היה להיות לנאשם אינטרס להישאר במקום, להצביע על מקום הנפילה ולהוכיח לשוטרים מה רבה שכרותה של המתלוננת בזמן אמת. לא מצאתי הגיון בטענה כי הנאשם הותיר את המתלוננת פצועה במקום, רק מאחר ואדם זר כלשהו אמר לו לעזוב. על גרסת הקנאה כמניע לעלילה לא נחקרה המתלוננת נגדית ועל כן נותרה חסרת משקל ובסיס ראיתי.

עבירה של תקיפה כלפי בת זוג

15. סעיפים 382 (ב)-ו-(ג) לחוק העונשין כוללים הוראה בדבר כפל עונש, במקרה בו מכוונת עבירת התקיפה כלפי בן או בת זוגו של העבריין, או כלפי מי שהיה **בעבר** בן או בת זוגו:

"(ב) **העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:**

(1) **בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;**

(2) **קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.**

(ג) **העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."**

התכלית החקיקתית שבבסיס הסעיף היא להגן על אינטרס ציבורי חשוב, המעלה על נס את התא המשפחתי, ורואה חשיבות ראשונה במעלה בהגנה על בטחונם, שלומם ורווחתם של בני המשפחה, בכלל זה, קטינים בני זוג, ובני זוג לשעבר, הן מן ההיבט הגופני והן מן ההיבט הנפשי. מטרתו של המחוקק היתה להעניק משקל מיוחד ועדיף לזוגיות, ולהחמיר בעונשם של בני ובנות זוג, בהווה או בעבר, המנצלים לרעה את יחסי הקירבה, ומפגינים

נחת זרועם כלפי בני או בנות זוגם.

בפסיקה ניתן למצוא גישה לפיה על מנת לענות להגדרת בן משפחה (באמצעות ההגדרה של "בן זוגו לרבות הידוע בציבור כבן זוגו") יש להראות קיומו של משק בית משותף וחיים משותפים (ת"פ (מחוזי תל אביב) 40032/03 **מדינת ישראל נ' אברמנטו** (2003); ת"פ (שלום ת"א) 5226/07 **מדינת ישראל נ' מיקי פוני** (24.12.08); ת"פ (ב"ש) 38101-07-11 **מדינת ישראל נ' אדם ססונקר** (27.3.12). מנגד, ניתן למצוא דעה שונה לפיה יש לבחון את טיבה של מערכת היחסים ואין לשלול ששניים יחשבו כבני זוג לצורך סעיף 382 לחוק העונשין אף ללא קיום משק בית משותף או מגורים משותפים (ע"פ (ב"ש) 51412-10-12 **א.ד. נ' מדינת ישראל** (8.5.13)). יצוין כי בעניין זה הסתמך בית המשפט המחוזי על הפרשנות שניתנה למונח בן זוג בהקשר לסעיף 351(ה) לחוק העונשין, שם קבע בית המשפט העליון כי "**ברור הדבר כי מגורים תחת קורת גג אחת - אף שהם עשויים להוות אינדיקציה חשובה לקיומה של זוגיות, אינם בבחינת תנאי הכרחי שבלעדיו, תמיד, אין... השאלה המכרעת אינה האם מתקיימים ניהול משק בית משותף או מגורים משותפים, אלא שיש לבחון את מהות היחסים בין בני הזוג**" (ע"פ 9187/03 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.9.05)). מובן כי מהות היחסים שתקיים את הגדרת המונח, תהא זו אשר תקיים את תכליתו של הסעיף, בכפוף לכללי הפרשנות במשפט הפלילי (דנ"פ 10987/07 **מ"י נ' ברק כהן** (2.3.09)).

16. המתלוננת הגדירה את הנאשם כמי שהיה "אהובה" כשנה או שנתיים לפני האירוע אך לא בן זוגה. בהמשך חקירתה הנגדית הסבירה שהנאשם והיא היו יחד זמן רב והוא היה חבר שלה מזמן אך לא בעת האירוע. הנאשם גם הוא העיד שבתקופה הרלוונטית לא היו בני זוג, על אף סוג הקשר שקיימו (עמ' 61 ש' 15). טיבה של מערכת היחסים בעבר לא הובהרה ולא הוכחה מעבר לכל ספק סביר ועל פי כל החלופות שהוכרו בפסיקה לא אוכל לקבוע כי מדובר בבני זוג או במי שהיו בעבר בני זוג.

עבירת גניבה

17. אין מחלוקת כי בעת האירוע לקח הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת. עם זאת, נותר בלבי ספק האם בעת הנטילה התכוון הנאשם לשלול את המכשיר שלילת קבע. מתוך העדויות עולה כי הנאשם לקח את המכשיר מתוך מטרה לסכל פניית המתלוננת למשטרה. כעבור ימים אחדים החזיר את מכשיר הטלפון באמצעות חברו. הקשרו הרחב של המעשה אינו מתחום עבירות הרכוש ונותר ספק ביחס להתקיימות היסוד הנפשי כנדרש אצל הנאשם בזמן ביצוע העבירה. מספק זה רשאי הנאשם ליהנות.

סוף דבר

18. נתתי אמון באמור בהודעות המתלוננת במשטרה בדבר אלימות שנהג בה הנאשם ודברי האיום שהשמיע באזניה. עם זאת אינני סבורה שאופי האלימות שייך לאלימות זוגית אלא לקבוצה הרחבה יותר של אלימות. החבלות שנגרמו למתלוננת אינן שנויות במחלוקת ומתועדות בראיות ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 ולא בעבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. אני מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל ואני מזכה את הנאשם מעבירת הגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.

עמוד 7